

Nr 5.

Utlåtande med anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående befrielse i vissa fall från betalningsskyldighet till kronan.

I en till riksdagen den 16 januari 1953 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 31, angående befrielse i vissa fall från betalningsskyldighet till kronan har Kungl. Maj:t under återopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag föreslagit riksdagen att bifalla de under punkterna 1—6 här nedan omförmälda förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Beträffande den närmare utredningen i dessa ärenden torde utskottet få hänvisa till statsrådsprotokollet.

1:o.

Enligt kontrakt den 26 juni 1920 sålde Kungl. Maj:t och kronan till jägmästaren Uno Wikander, Skellefteå, ett parti cirkelsågade trävaror för en köpeskillning av 47 207 kronor 90 öre. För kontraktets fullgörande ävensom, därest likvid ej skedde i föreskriven tid, för erläggande av 6 procent ränta å oguldet belopp från förfallodagen tecknades borgen av köparens broder, civilingenjören Nils Wikander, Skellefteå, samt bolaget Wikander & C:o, vilket ägdes av de båda bröderna. Då köparen ej fullgjorde sin betalningsskyldighet, lagsöktes såväl han som bolaget och förpliktades genom överexekutors i Skellefteå utslag den 4 juni 1921 att gemensamt eller den gälda gitte till Kungl. Maj:t och kronan utgiva köpeskillingen jämte 6 procent ränta därå från den 15 oktober 1920 tills betalning skedde ävensom att ersätta lagsökningskostnaden med 15 kronor.

Enligt en den 1 oktober 1925 dagtecknad förbindelse utfäste sig vidare Uno Wikander att till Kungl. Maj:t och kronan för visst till honom levererat virke betala det belopp, som virkespartiet enligt angiven prissättning efter uppräknig eller uppmätning funnes motsvara. För förbindelsens fullgörande tecknades borgen av hans hustru Vera Wikander samt fru Hilma Andersson och handlanden John Johansson, alla i Skellefteå. Då betalning för virkespartiet icke erlades, förpliktades enligt av rådhusrätten i Skellefteå den 6 april och den 3 maj 1926 meddelade domar *dels* Uno Wikander att till kronan utgiva köpeskillingen, 3 041 kronor 17 öre, jämte 6 procent ränta därå från den 15 oktober 1925 samt ersättning för rättegångskostnaden med 47 kronor 50 öre, *dels ock* nämnda borgensmän att gemensamt eller

vem av dem bäst gälda gitte till kronan utgiva samma köpeskilling jämte ränta efter enahanda grund ävensom att gälda rättegångskostnaden med 46 kronor 75 öre.

John Johansson avled år 1936, medan han var i konkurstillstånd. Till förhindrande av preskription har kronans ifrågavarande fordringar bevakats senast år 1945 hos samtliga övriga gäldenärer. Varken vid detta tillfälle eller vid en år 1949 verkställd utredning angående gäldenärernas ekonomiska ställning har någon del av kronans fordran kunnat uttagas.

I skrivelse den 29 oktober 1952 hemställer *domänstyrelsen*, att åtgärder måtte vidtagas för avskrivning av kronans nämnda fordringar å tillhopa 50 249 kronor 7 öre jämte 6 procent ränta därå — den 15 oktober 1952 uppgående till 95 565 kronor 86 öre — ävensom utdömda kostnader mot att senast två månader efter det Kungl. Maj:ts beslut i ärendet föreligger till styrelsen inbetalas av Vera Wikander för egen del och för dödsboet efter numera avlidne Uno Wikander 200 kronor, av Nils Wikander 10 kronor och av Hilma Andersson 50 kronor.

Statskontoret har i remissyttrande den 14 november 1952 förklarat sig icke ha något att erinra mot att kronans ifrågavarande fordringar efterskänkes på sätt domänstyrelsen föreslagit.

Departementschefen.

»Såsom tidigare angivits uppgår kronans fordran för virkesköpen i fråga till sammanlagt 50 249 kronor 7 öre jämte ränta därå — den 15 oktober 1952 uppgående till 95 565 kronor 86 öre — ävensom kostnadsersättning. Genom vad i ärendet förekommit torde vara ådagalagt, att gäldenärerna saknar förmåga att nu eller framdeles gälda sin skuld. Vid sådant förhållande torde, såsom myndigheterna förordat, de erbjudna ackordsbeloppen böra godtagas. Beloppen bör erläggas inom viss kortare tid, förslagsvis senast två månader efter det statsmakternas beslut i ärendet föreligger. För en dylik ackordsuppgörelse fordras emellertid riksdagens medgivande.»

Utskottet tillstyrker Kungl. Maj:ts framställning och hemställer,

att riksdagen må medgiva, att befrielse från vidare betalningsskyldighet till kronan i anledning av ifrågavarande virkesköp medgives

Vera Wikander, därest hon för egen del och för dödsboet efter jägmästaren Uno Wikander till kronan erlägger tvåhundra kronor, samt

Nils Wikander och Hilma Andersson, därest de till kronan erlägger, den förre tio kronor och den senare femtio kronor.

2:o.

I en till Kungl. Maj:t ställd, av domänstyrelsen med utlåtande den 29 februari 1952 överlämnad skrift anhåller jägmästaren i Hornsö revir *Gunnar Norbäck* om befrielse från honom ålagd skyldighet att till Kungl. Maj:t och

kronan utge 5 256 kronor 77 öre, utgörande domänverkets förlust å viss virkesleverans till ingenjörsfirman Tor Loquist, Stockholm.

Domänstyrelsen förklarar sig med hänsyn till de åberopade omständigheterna i samband med virkesleveransen icke ha något att erinra mot att Norbäck av nåd befrias från betalningsskyldigheten i fråga.

I remissyttrande den 4 april 1952 finner sig *statskontoret* icke kunna tillstyrka, att Norbäck helt befrias från skyldighet att täcka den förlust, som åsamkats domänverket till följd av att han icke iakttagit givna föreskrifter om infordrande av säkerhet vid försäljning av virke. Ämbetsverket föreslår för sin del, att Norbäck befrias från skyldigheten att gottgöra domänverket förlusten, därest han inom viss av Kungl. Maj:t fastställd tid till kronan inbetalar ett belopp av förslagsvis 1 000 kronor.

Departementschefen.

»Av utredningen i ärendet framgår, att domänverket i likhet med övriga borgenärer, med undantag av skatteverket, å sin fordran erhållit utdelning med cirka 27 procent. Då gäldenärens företag är på obestånd, torde utsikt icke finnas att inom överskådlig framtid utfå ytterligare betalning. Vad angår Norbäck's framställning synes mig visserligen erinran kunna göras emot att han icke iakttagit gällande föreskrifter om infordrande av säkerhet vid virkesförsäljning. I förevarande fall synes emellertid vissa ogynnsamma omständigheter ha medverkat till att han icke från början fått kännedom om leveransens omfattning och att han som följd därav icke funnit anledning att kräva kontant likvid eller säkerhet för leveransen. Jag finner vid sådant förhållande skäligt att Norbäck, såsom statskontoret föreslagit, befrias från skyldigheten att täcka den förlust å 5 256 kronor 77 öre, som åsamkats domänverket genom hans förvållande, mot att han till Kungl. Maj:t och kronan inbetalar 1 000 kronor. Beloppet torde böra erläggas inom viss kortare tid, förslagsvis två månader efter det statsmakternas beslut i ärendet föreligger. För sådan avskrivning av kronans fordran fordras emellertid riksdagens medgivande.»

Utskottet. I likhet med departementschefen finner utskottet, att erinran synes kunna framställas emot att Norbäck icke iakttagit gällande föreskrifter om infordrande av säkerhet vid virkesförsäljning. Med hänsyn till de särskilda omständigheter, som åberopats i ärendet, vill utskottet emellertid icke motsätta sig att kronans fordran mot Norbäck avskrivs på sätt Kungl. Maj:t föreslagit. Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen må medgiva, att kronans i förevarande ärendet angivna fordran för virkesköp, 5 256 kronor 77 öre, må avskrivs under förutsättning att Gunnar Norbäck till kronan kontant erlägger ettusen kronor.

3:o.

I en av domänstyrelsen med utlåtande den 19 november 1952 överlämnad skrift anhåller förre jägmästaren *Waldemar Lejdström*, Krylbo, om befrielse från skyldigheten att för vissa virkesleveranser utgiva 7 464 kronor 90 öre till kronan.

Ersättningsskyldigheten hänför sig till att Lejdström i tjänst såsom revirförvaltare vid försäljning av ved underlåtit att enligt gällande instruktion avkräva köparen borgen. Beträffande de närmare omständigheterna torde få hänvisas till s. 7 och 8 i propositionen.

Vid sin framställning har Lejdström fogat en under edsförpliktelse avgiven redogörelse över sin ekonomiska ställning. I denna upptages såsom tillgångar gångkläder och en bil av 1937 års modell samt såsom skulder låne- och växelgäld å tillhopa 10 851 kronor. Mellan makarna Lejdström föreligger boskillnad. Lejdströms enda inkomst utgöres av pension, för närvarande utgående med 1 219 kronor 41 öre i månaden. Hustrun äger boet men har därutöver ingen förmögenhet. Ej heller har hon någon inkomst.

Under yrkande om bifall till sin hemställan förklarar sig Lejdström villig att senast två månader efter det Kungl. Maj:ts beslut i ärendet föreligger gottgöra kronan dess utgifter i samband med indrivningsförsöken, tillhopa i runt tal 150 kronor.

Domänstyrelsen anför, att den med hänsyn till de i samband med virkesleveranserna åberopade omständigheterna icke har något att erinra mot att Lejdström befrias från att till kronan erlægga det honom avkrävda beloppet, 7 464 kronor 90 öre.

Statskontoret anser sig, enligt remissutlåtande i ärendet den 19 december 1952, icke kunna tillstyrka, att kronans fordran på Lejdström helt efterskänkes. Ämbetsverket föreslår emellertid, att Lejdström skall befrias från återstående ersättningsskyldighet, därest han inom av Kungl. Maj:t fastställd tid till kronan inbetalar ett belopp av förslagsvis 500 kronor, i vilket belopp jämväl torde böra inkluderas kronans indrivningskostnader å cirka 150 kronor.

Departementschefen.

»Jag finner de föreliggande omständigheterna tala för en avskrivning av kronans förevarande fordran på sätt statskontoret föreslagit. Ackordsbeloppet, 500 kronor, torde böra erläggas inom förslagsvis två månader efter det statsmakternas beslut i ärendet föreligger. För avskrivning på sätt föreslagits av fordringen erfordras emellertid riksdagens medgivande.»

Utskottet finner det visserligen anmärkningsvärt, att Lejdström vid ifrågasvarande virkesleveranser i strid mot gällande instruktion uraktlåtit att avkräva köparen borgen för köpeskillingarna. På grund av de i ärendet föreliggande omständigheterna anser sig utskottet dock böra biträda Kungl. Maj:ts förslag och hemställer därför,

att riksdagen må medgiva, att kronans i förevarande framställning angivna fordran för virkesleveranser, 7 464 kronor 90 öre jämte kostnader, må avskrivas under förutsättning att Waldemar Lejdström till kronan kontant erlägger femhundra kronor.

4:o.

Enligt köpekontrakt den 21 april 1933 förvärvade Elias Johansson av Kungl. Maj:t och kronan lägenheten Gråshult 1² under kronoparken Öjaböke i Lidhults socken, Kronobergs län. Köpeskillingen utgjorde 6 500 kronor, varav kontant erlades 650 kronor. Å den oguldna delen av köpeskillingen, 5 850 kronor, utfärdade köparen tillika med sin hustru Anna Karolina Johansson den 27 april 1933 en förbindelse, för vilken inteckning den 27 september samma år fastställdes uti den försålda lägenheten. Enligt förbindelsen samt gällande författningar rörande upplåtelse av mark från kronoegendom m. m. ålåg det köparen att för tiden den 1 januari 1939—1 januari 1940 erlägga dels annuitet å en i förbindelsen omförmäld amorteringsdel, 2 340 kronor, med 5,6 % av densammans belopp, varav 3,6 % skulle utgöra ränta och återstående 2 % amortering, dels ock ränta efter 3,6 % å en stående del, 3 510 kronor, av den oguldna köpeskillingen, sammanlagt utgörande 257 kronor 40 öre. Betalningen skulle ha fullgjorts senast den 14 mars 1940.

Elias Johansson avled den 17 augusti 1933 och efterlämnade enligt en den 27 december samma år upprättad bouppteckning såsom dödsbodelägare, förutom änkan, fem i äktenskapet födda barn. Dödsboet utvisade en behållning av 1 835 kronor 5 öre. Då åtagandena enligt nyssnämnda förbindelse icke fullgjordes, instämde länsstyrelsen i länet dödsbodelägarna till Sunnerbo häradsrätt med yrkande, bland annat, att dessa måtte förpliktas att genast till kronan erlägga den oguldna köpeskillingen, 5 850 kronor, jämte 3,6 % ränta därå från den 1 januari 1939, tills betalning skedde. Genom dom den 11 mars 1941 förpliktades dödsbodelägarna att utgiva omstämda beloppet jämte ränta samt att ersätta rättegångskostnaderna med sammanlagt 10 kronor 30 öre. Det utdömda beloppet fastställdes därjämte till betalning ur Gråshult 1², som på grund därav den 1 juli 1941 såldes å exekutiv auktion för 5 300 kronor. Kronans tillgodohavande hos dödsbodelägarna utgör härefter kapitalfordran å 1 267 kronor 19 öre jämte ränta under tiden den 1 januari—18 februari 1939, 28 kronor 8 öre, och ersättning för rättegångskostnader med 10 kronor 30 öre, eller tillhoppa 1 305 kronor 57 öre. Härtill kommer ränta efter 3,6 % å 1 267 kronor 19 öre från dagen för köpeskillingsfördelningen, den 12 augusti 1941, tills betalning sker, per den 14 oktober 1952 uppgående till 509 kronor 66 öre. Till förhindrande av preskription har kronans fordran bevakats hos samtliga dödsbodelägare, senast under åren 1950 och 1951, utan att någon del av fordringsbeloppet kunnat uttagas.

I skrift till domänstyrelsen den 8 september 1951 anhåller *en av dödsbodelägarna, Arvid Julius Johansson, Lunna*, att bli befriad från erläggandet av dödsboets skuld eller att i varje fall av honom måtte uttagas endast det belopp, som motsvarar hans arvsrätt i boet efter fadern, alltså en tiondel. Jämväl *övriga dödsbodelägare*, med undantag för en som vistas å okänd ort i Amerika, anhåller i samma skrift om befrielse från betalningsskyldighet för dödsboets skuld.

Med överlämnande av framställningen jämte övriga till ärendet hörande handlingar hemställer *domänstyrelsen* i skrivelse den 14 oktober 1952, att åtgärder måtte vidtagas för avskrivning av kronans berörda fordran. Styrelsen erinrar därvid om att dödsbodelägarna icke skulle ha blivit betalningsskyldiga för gälden i fråga, därest Elias Johansson avlidit först efter den 1 januari 1934, då lagen den 9 juni 1933 om boutredning och arvskifte trädde i kraft. Styrelsen åberopar i övrigt en utredning rörande dödsbodelägarnas ekonomiska ställning.

Statskontoret har i remissyttrande den 14 november 1952 förklarat sig icke ha något att erinra mot bifall till domänstyrelsens framställning.

Departementschefen.

»Genom exekutiv försäljning av fastigheten i fråga har kronans kapitalfordran å ursprungligen 5 850 kronor reducerats till 1 267 kronor 19 öre, vartill kommer ränta och rättegångskostnad. Med hänsyn till vad i ärendet blivit upplyst om gäldenärernas ekonomiska ställning och förhållanden i övrigt finner jag, i likhet med myndigheterna, att kronans fordran skäligen bör avskrivas. Härtill fordras emellertid medgivande av riksdagen.»

Utskottet har ingen erinran mot Kungl. Maj:ts framställning och hemställor,

att riksdagen må medgiva, att kronans i domänstyrelsens förevarande framställning angivna fordran för fastighetsköp må avskrivas.

5:o.

I § 14 förordningen den 17 december 1926 (nr 509) angående grunder för upplåtande från vissa kronoegendomar av jordbrukslägenheter under åborätt enligt lagen om upplåtelse under åborätt av viss jord samt av egnahemslägenheter stadgas, bland annat, att köpare av obebyggd egnahemslägenhet skall vid tillträdet avlämna förbindelse att senast vid ingången av sjätte kalenderåret näst efter det, då tillträdet ägt rum, ha lägenheten bebyggd med bostad och, där fråga är om jordbruksegnahemslägenhet, jämväl med för lägenhetens skötsel i övrigt nödiga byggnader vid äventyr, därest så icke sker, att utöver den avtalade köpeskillingen gälda ytterligare ett belopp, motsvarande en femtedel av köpeskillingen. Förbindelsen skall tillika innefatta medgivande, att berörda fordringsbelopp må in-tecknas i lägenheten.

Genom köpekontrakt den 7 mars 1929 förvärvade David Karlsson från då-

varande kronoegendomen $\frac{5}{8}$ mantal Tykavik nr 1 i Gränna socken, Jönköpings län, en genom ägostyckning utbruten lott, litt. Ad, om cirka 18,6 hektar, sedermera i jordregistret betecknad Tykavik 1⁵. Köpeskillingen utgjorde 7 030 kronor. Försäljningen skedde under villkor, bland andra, om fullgörande av nyss nämnd byggnadsskyldighet. Det belopp, Karlsson hade att ställa som säkerhet härför, utgjorde 1 406 kronor. Till säkerhet för beloppet meddelades inteckning i fastigheten. Tillträdet ägde rum den 14 mars 1929.

I skrivelse den 5 oktober 1951 till domänstyrelsen har vederbörande revirförvaltare anmält, att Karlsson endast delvis fullgjort byggnadsskyldigheten, i det att boningshuset, ett mindre uthus och en foderlada färdigställt men ladugård ännu blott påbörjats. Sedan styrelsen med anledning härav den 31 december samma år avkrävt Karlsson beloppet å 1 406 kronor, har Karlsson i en av styrelsen med utlåtande den 24 maj 1952 jämte yttrande av jägmästaren i Nässjö revir överlämnad skrift anhållit att bli befriad från skyldigheten att utge beloppet. Som stöd för sin ansökan har Karlsson anfört, att han hittills ej måktat bekosta uppförandet av kreatursstall och att utbetalandet av beloppet i fråga skulle för honom ännu mera försvåra färdigbyggandet av fastigheten, å vilken han under stora försakelser nedlagt många års träget arbete.

Enligt *revirförvaltaren* är fastigheten Tykavik 1⁵ icke lämplig som jordbruksfastighet, då åker- och skogsmarken är av alltför ringa omfattning. Han anser därför, att de kostnader Karlsson nedlagt på den påbörjade ladugården är bortkastade. Därtill kommer, att boningshuset är för stort och dyrbart i förhållande till fastighetens bärighet. Boningshuset liksom fastigheten i dess helhet har emellertid på grund av sitt ovanligt vackra läge med strandrätt vid sjön Bunn stort värde som sommarställe. Genom tidsutvecklingen och kommunikationsmöjligheterna har fastigheten stigit betydligt i värde och torde vid försäljning kunna inbringa en avsevärd köpeskillning, så mycket mer som från fastigheten utan olägenhet kan avstyckas ett flertal tomter. Vid sådant förhållande finner revirförvaltaren skäl icke föreligga för bifall till Karlssons framställning.

Domänstyrelsen, som ansluter sig till revirförvaltarens uppfattning, hemställer att framställningen icke måtte föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Statskontoret har i remissyttrande den 13 juni 1952 funnit sig icke kunna tillstyrka bifall till framställningen.

Lantbruksnämnden i länet har härefter i yttrande den 17 september 1952 anfört att uppförandet av någon ytterligare byggnad å Tykavik 1⁵ icke kan anses vara önskvärt ur allmän synpunkt. Enligt lantbruksnämndens förmenande torde man med hänsyn till de speciella omständigheterna i ärendet kunna anse, att Karlsson genom att uppföra boningshus och verkställa övriga förbättringsåtgärder fullgjort sina skyldigheter enligt köpekontraktet och förbindelsen, även om fastighetens bebyggande ej fått fullt den omfattning som man förutsatte. Lantbruksnämnden tillstyrker därför, att Karlsson befrias från att erlagga ifrågavarande tillägg till köpeskillingen.

I anledning av lantbruksnämndens yttrande har *lantbruksstyrelsen* av-
givit utlåtande i ärendet den 23 oktober 1952. Styrelsen framhåller däri, att
fastigheten med hänsyn till arealen och till ägoslagsfördelningen torde få
anses utgöra ett ofullständigt jordbruk. Enligt vad lantbruksnämnden an-
fört kan på grund av fastighetens belägenhet ägaren ej påräkna stadigvaran-
de arbete utanför fastigheten och denna torde därför få betraktas som ett
övergångsjordbruk. Det synes under sådana förhållanden ej vara i överens-
stämmelse med riktlinjerna för den statliga jordbrukspolitiken, att några
mera omfattande investeringar för jordbruksändamål i fortsättningen äger
rum på fastigheten. Ej heller torde det kunna betecknas såsom någon olä-
genhet ur allmän synpunkt, att den i köpekontraktet angivna byggnadsskyldig-
heten ännu ej fullgjorts.

Statskontoret har den 5 december 1952 ånyo yttrat sig i ärendet och därvid
anfört, att ämbetsverket med hänsyn till i ärendet föreliggande omständig-
heter icke längre vill motsätta sig, att Karlsson befrias från skyldigheten att
till kronan erlægga det belopp, som av honom ställts som säkerhet för bygg-
nadsskyldighetens fullgörande. Såsom villkor för ett dylikt efterskänkande
av kronans fordran synes dock böra uppställas, att Karlsson avger förbin-
delse att till statsverket inbetala beloppet i fråga, därest han framdeles skulle
komma att försälja fastigheten eller någon från densamma avstyckad ägo-
lott.

Departementschefen.

»Av utredningen i ärendet framgår, att ifrågavarande fastighet är att be-
trakta som ett övergångsjordbruk. Vid sådant förhållande torde det såsom
lantbruksstyrelsen framhållit icke stå i överensstämmelse med de nu gäl-
lande riktlinjerna för jordbrukspolitiken, att några mera omfattande inves-
teringar för jordbruksändamål vidare äger rum å fastigheten. Någon olägen-
het ur allmän synpunkt har ej heller uppkommit av att byggnadsskyldig-
heten icke fullgjorts. Även jag är fördenskull av den uppfattningen, att
Karlsson bör befrias från att utge den säkerhet, som han ställt för fullgö-
randet av nämnda skyldighet. Att på sätt statskontoret föreslagit fästa något
villkor vid efterskänkandet synes mig med hänsyn till omständigheterna
vara obilligt. Jag anser mig därför icke kunna biträda detta förslag.

Då de försäljningsgrunder, som gällde vid köpekontraktets ingående, till-
kommit genom samfällt beslut av Kungl. Maj:t och riksdagen, torde riks-
dagens medgivande krävas för avskrivning av beloppet i fråga.»

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag
och hemställer därför,

att riksdagen må medgiva, att ägaren av fastigheten Ty-
kavik 1⁵ i Gränna socken, Jönköpings län, David Karlsson
må befrias från skyldigheten att till kronan erlægga ifråga-
varande, till säkerhet för fastighetens bebyggande ställda
belopp å 1 406 kronor.

6:o.

Sedan firman C. Eriksson, Munkbrogatan 11, Stockholm, till följd av obestånd erbjudit ackord med 60 procent av en fordran å 2 853 kronor 60 öre, som Alnarps mejeri har å firman för under september månad 1951 levererade mejeriprodukter, anhåller *styrelsen för Alnarps lantbruks-, mejeri- och trädgårdsinstitut* i skrivelse den 11 augusti 1952, att Kungl. Maj:t måtte medgiva institutet rätt att i likhet med övriga borgenärer antaga ackords-erbjudandet.

Institutsstyrelsen framhåller, att såvitt utredningen ger vid handen statsverkets intressen bäst tillvaratages genom att ackordserbjudandet antages.

Statskontoret har i remissyttrande den 25 augusti 1952 förklarat sig icke ha något att erinra emot att institutsstyrelsen erhåller medgivande att antaga ackordserbjudandet.

Departementschefen.

»Även jag finner erbjudandet om ackord å 60 procent böra godtagas. Det belopp å 1 712 kronor 16 öre företaget i så fall har att gälda till kronan bör erläggas inom tid som Kungl. Maj:t bestämmer.

Enligt gällande grunder för avgörande av frågor om efterskänkande av kronans fordringar torde Kungl. Maj:t icke äga befogenhet att utan riksdagens medgivande godtaga ackordserbjudandet. Sådant medgivande bör därför inhämtas.»

Utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag och hemställer alltså, att riksdagen må bemyndiga Kungl. Maj:t att med godtagande av lämnat ackordserbjudande efterskänka 1 141 kronor 44 öre å kronans ifrågavarande fordran å 2 853 kronor 60 öre hos firman C. Eriksson, Stockholm.

Stockholm den 10 mars 1953.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN.

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Tjällgren, Anderberg*, Jon Jonsson*, Näslund, Bertil Andersson, Sundberg*, Einar Persson*, Franzén och Johan Persson; samt

från andra kammaren: herrar Gustafson i Dädesjö*, Jacobson i Vilhelmina, Andersson i Hyssna*, Antby*, Jonsson i Järvsand* och Pettersson i Dahl, fru Eriksson i Hallstahammar, herrar Ahlsten, Agerberg och Stenberg*.

* Ej närvarande vid justeringen.